

צפון אמיתית דרום בהירה

בגוף העבודה הזה כל תצלום נוצר מחיבור של דימוי הנגטיב ודימוי הפוזיטיב של אותה חשיפה עצמה. התצלומים צולמו במקור בפילם, והחיבור בין פוזיטיב לנגטיב הוא תוצר של עיבוד מחשב. הדימויים מוצגים בהקרנה סטטית ע"י מקרני וידאו בחלל מוחשך. המפגש בין נגטיב לפוזיטיב מוליד מקור מפוצל, דו-קוטבי; בפניה אל שני הקטבים הבינאריים האלו, נפרש טווח אינסופי של דימויים. הפרדוקס המגולם בעבודה שמקור אחד מייצר העתק של עצמו (מסוג מסוים), ובחיבור בינו לבין ההעתק שלו נפתחות אינסוף אפשרויות מאוד שונות הוא אחת מנקודות המוצא העקרוניות של העבודה הזו.

רוב התצלומים בסדרה, שעודנה בתהליך, צולמו בשנתיים האחרונות, במקומות כמו גרמניה, אוסטריה, טייוואן וישראל. רובם ככולם תצלומי-חוץ, והם נעים בין צילום תיעודי ישיר ובין דרגות שונות של התערבות בסביבה המצולמת. חלקם מנהלים דיאלוג אינטנסיבי עם אתר הצילום, ובחלקם משמש האתר כבמה למחוות פיסוליות או פיקטוראליות. לפעמים נוסף גם טקסט קצרצר, שמגיב לתצלום שבו הוא מופיע או לסדרה כולה. אחרי סריקת התשליל והפרדתו לנגטיב ולפוזיטיב, מוסיף הנוף להשתנות באמצעים דיגיטליים: חלקים בתמונה נמחקים או משנים צורה, ואובייקטים אחרים מתווספים אליה.

אופן הפעולה הזה, המכליא נגטיב ופוזיטיב, נולד כהזיה על האפשרות שתצלום יופיע מחדש כשהוא טעון במנעד שלם של חריגה מן העולם הממשי, של יחסים בלתי-רציפים על הטווח שבין הריאלי והלא-ריאלי – טווח שאי אפשר, מן הסתם, ללכוד את קצותיו בצילום. כל סוגי ההתערבות בדימוי, למן ההכלאה ועד ההתערבות באתר הצילום, המחוות הפיסוליות והכתיבה, מבקשות לכאורה לייצר פני שטח אחידים. המתפרקים במבט ממושך לכדי צילומים מפולשים המקרינים שכבות ייצוג מרובדות, בעלות דרגות אונטולוגיות שונות לכאורה או לא לכאורה.

העבודות מפנות את המבט אל מבנים ואובייקטים שאינם עוד בשימוש, או כאלה שמעולם לא מימשו את הפונקציה שלשמה נבנו. הן עוסקות באפשרות להסתכל דרך המסך של הפוליטי, ההיסטורי, בהתאבכויות של הדחודים חזותיים, שמייצרים ציפייה לראות את מה שמוחך בנוף באופן מסוים, או את אי האפשרות הזו. אני מכניס את הפעולות המשחקיות לפיסוליות ולפיקטוראליות כישים שווי מעמד כדי לייצר סיפור שעוסק ברגע של הסיפור, בהיותו מסופר מנקודת מבט שלא חבה שום חוב לנתון ההיסטורי אלא משתעשעת בו ועושה בו כבשלה כדי לעסוק גם בעצמה. נקודת המבט הזו נוגעת גם, כמובן, בנרטיבים הקלאסיים, אם כי באופנים חלקיים מאוד, שבירים ושבורים.

גוף העבודות מוצג בהקרנה סטטית במקרני וידאו. ההקרנה מבטאת רצון להיפטר מעודפי הנוכחות החומרית של התצלום המודפס והממוסגר, מהמתח שבין הפטישיזציה של האובייקט ובין מה שמצולם בו, וכן מערך הסחורה המתלווה אוטומטית אל חוויית הצפייה. חשוב לי לייצר מהעבודות האלו דימוי שאיננו אובייקט, דבר-מה שאינו נעשה לקופסא או לנייר ואינו מצריך עיסוק במתיחות שלו, בעובי וכיוצא באלה; דבר שאינו מעורר יצר בעלות עליו וגם אינו יכול להתיישן, להיפגע או להצהיב אלא דימוי דיגיטלי, רצף של ספרות אפס-אחד השמור ברשת, קובץ הניתן להורדה ולהקרנה.

עניין חשוב נוסף בעבודה הוא חלל התצוגה המוחשך, והנוכחות המסוימת הזו של דימויים שכמו קורנים אל הצופה. בהימצאו בחלל החשוך, הצופה רואה את גופו-שלו ואת גופם של מי שנמצאים אתו בחלל באופן שונה מאוד מאשר בחלל שמוצף אור. הדימויים האלו נוהרים אליו ומייצרים משהו שבעיני משלים באופן מאד טבעי את המהלך שמתרחש בהם, נוצר מעין עולם רפאים שהצופה מטייל בתוכו והמשקל של גופו נחוה כקצת קל יותר, אוורירי יותר. כמו הצילומים שבלחיצת כפתור נעלמים. המפגש הזה בין החומריות המאוד קונקרטי, אבנית, וחריפה של המבנים והמקומות המצולמים, לבין האור הזה שבוקע מהם והאין-או האוריריות הזאת הנובעת מהיעדר החפציות הוא עניין משמעותי עבורי. הצופה נמצא בתוך חלל המדמה עולם, שכל דימוי המוקרן בו ומציית לחוקיות של העבודה, מחזק את הממשות של אותו עולם, מאפשר לחוות את הנוכחות שלו באופן חריף יותר כמקום שישנו. כקיים. מקום שמתאפשרת בו לכל הפחות שהייה על המפתן. זהו מקום החושף את עצמו באמצעות עבודת הראייה כמרחב שבו מתקיימות ומתאפשרות סתירות, הוא לכוד מרצון בתווך שבין הריאלי ללא ריאלי, הנופים הנפרשים בתוכו מתקיימים בחלל זמני שהוא יום ולילה כאחד, זוהר וחשוך

